

Че стана Хаджи Димитър,
 съблече дрехи юнашки,
 облече дрехи просяшки,
 че си на Русчук отиде,
 на Русчук, на тъмницата
 и на прозореца викаше:
 – Иванчо Сивов от Котел,
 тук ли си, обади ми се.
 Иванчо ми са обади:
 – Тука съм, бате, тука съм,
 тука съм, бате, жив съм,
 жив съм, ала защо съм.
 Слушам ги като си думат,
 че утре рано ще вървим,
 в Котел ще ме заведат,
 там ще ме, бате, обесят.
 Ще минем, бате, ша минем,
 през Еленица, през върха,,
 бате ле, ша ти са моля
 дано мож, бате, да излезеш
 със своята вярна дружина,
 дано ма, бате, отървеш.
 Хаджи Димитър думаше:
 – Не бой са, не бой Иванчо,
 ша гледам дано изляза,
 да можем да та отървем,
 само ша та попитам,
 как са, Иванчо, придаде
 на тези песоглавчани.
 Иванчо дума Хаджию:
 – Аз не са, бате, предадох
 ами са болен разболях,
 отидох долу на гьола